

Η πώληση του ΔΟΛοπροϊόντος

Του

Κώστα Κωνσταντίνου*

Διδάσκοντας στο Λύκειο τους τρόπους ανάπτυξης της θεματικής περιόδου, πάντα λέω ότι ο δυσκολότερος τρόπος είναι η αναλογία. Να μπορεί δηλαδή κανείς να παραλληλίσει μια κύρια «δύσκολη» ιδέα με κάτι παρόμοιο και πιο απλό, αντικείμενο συχνά της εμπειρίας. Σκοπός δεν είναι άλλος από την ευκολότερη κατανόηση της ιδέας-θέσης. Εδώ ανήκουν οι μεταφορές, οι αλληγορίες και οι παραβολές (π.χ. η ζωή είναι σαν αερόστατο, η πολιτική είναι όπως το ποδόσφαιρο). Όσο πιο εύστοχη η αναλογία, τόσο καλύτερη η επιχειρηματολογία.

Γιατί τα γράφω αυτά; Με αφορμή την ανάμειξη, όπως λένε, του ΣΥΡΙΖΑ – διά του κ. Μουλόπουλου – στην επιχείρηση διάσωσης του οικονομικά καταρρέοντος δημοσιογραφικού οργανισμού Λαμπράκη (ΔΟΛ). Επειδή λοιπόν θεωρώ ότι ο παραλληλισμός του ΔΟΛ με επιχείρηση – και μάλιστα με οποιαδήποτε επιχείρηση – δεν είναι καθόλου εύστοχος, θα εκθέσω μερικές σκέψεις μου:

1. Ο ΔΟΛ έχει τεράστια οικονομικά προβλήματα. Σε τέτοιες περιπτώσεις – όπως κάθε ιδιωτική επιχείρηση – για να επιβιώσει πρέπει να έχει τη στήριξη των τραπεζών με δάνεια.

2. Ο κ. Μουλόπουλος ανέλαβε να βοηθήσει, αν και ο ίδιος εξ όσων γνω-

ρίζω δεν έχει καμία τέτοιου μεγέθους οικονομική επιφάνεια ώστε να μπορεί να λύσει το πρόβλημα.

3. Τι έχει λοιπόν; Μα φυσικά τα μεγάλα του προσόντα: τις σχέσεις του με το κυβερνών κόμμα και την κυβέρνηση.

4. Θα πείσει, με αυτή του την προίκα, τις τράπεζες να στηρίξουν οικονομικά τον ΔΟΛ; Ας πούμε ότι δεν έχουμε κανένα λόγο να αμφιβάλουμε.

5. Εδώ αρχίζουν όμως οι απορίες. Γιατί χρειάζονται κομματικά και κυβερνητικά πιστοποιητικά για να πεισθούν οι τράπεζες; Γιατί άραγε δεν πείθονται αλλιώς;

6. Και τι συμφέρον έχουν όλοι αυτοί; Μέσα σε αυτή την οικονομική στενότητα δεν πείθουν πάντως ότι θέλουν να στηρίξουν την πολυφωνία στον τύπο, όταν και υγιείς ακόμα επιχειρήσεις παρακαλούν κυριολεκτικά.

7. Επομένως, καταλυτικός πρέπει να είναι ο ρόλος των κομματικών και κυβερνητικών παραγόντων. Διαφορετικά, δεν θα τους «αναζητούσε» ο κ. Ψυχάρης.

8. Ας πούμε όμως ότι όλα πάνε από οικονομικής πλευράς κατ' ευχήν και ότι ο ΔΟΛ σώζεται. Με τι ανταλλάγμα; Διότι, βάσει των όσων είπαμε μέχρι τώρα, ανταλλάγματα πρέπει να υπάρχουν.

9. Εδώ ακριβώς αρχίζει η άστοχη αναλογία που λέγαμε στην αρχή. Έστω ότι έχουμε μια επιτυχή επιχείρηση που κατάντησε προβληματική – «Μπισκοτέξ» ας την ονομάσουμε. Αν αλλάξει χέρια, για να κρατήσει τους πελάτες της, πρέπει να συνεχίσει να κάνει τα ίδια ποιοτικά μπισκότα, αν όχι να τα κάνει και καλύτερα. Σκοπός του νέου επιχειρηματία είναι βέβαια το κέρδος.

10. Τι είδους «προϊόντα» παράγει ο ΔΟΛ; Προφανώς η άσκηση κριτικής και ο έλεγχος δεν είναι μπισκότα. Ούτε βγαίνουν από ένα και μοναδικό πατρόν. Οι δημοσιογράφοι δεν είναι ούτε αντικείμενα ούτε μηχανές.

11. Ποιος ο σκοπός, επομένως, του «επιχειρηματία» που ούτως ή άλλως δεν έχει ο ίδιος λεφτά αλλά όμως ούτε αρεστό του ήταν το μέχρι τώρα προϊόν της επιχείρησης;

12. Φυσικό μου ακούγεται να ασκήσει το κύρος του για την «αλλαγή». Να σταματήσει δηλαδή ο ΔΟΛ τη σκληρή αντιπολιτευτική κριτική και τα παρόμοια.

13. Και πώς εξασφαλίζεται η συνέχεια της πώλησης του μέχρι τώρα με υψηλή ζήτηση ΔΟΛοπροϊόντος; Να μείνει το ίδιο, πολύ χλωμό μου φαίνεται. Και εάν αλλάξει, θα προσαρμοστεί έτσι απλά ο καταναλωτής-πολίτης στη νέα ποιότητα; Πάρα πολύ χλωμό μου φαίνεται.

14. Άρα: Εάν συνεχίσει ο ΔΟΛ να εξαρτάται από τους πρόθυμους του σωτήρες τότε, είτε έτσι είτε αλλιώς, θα μαραζώσει εντελώς. Διότι, να συνεχίσει όπως μέχρι τώρα, δεν είναι δυνατόν. Δεν θα βρεθούν τα όβολα των τραπεζών. Εάν από την άλλη συμμορφωθεί προς τας υποδείξεις, θα στερηθεί το ρεγάλο των πολιτών και τη διαφημιστική πίτα. Και τότε;

15. Συμπέρασμα: Νομίζω ότι πετυχαίνει το σχέδιο του ΔΟΛου κάθε εξουσία. Εάν δεν μπορούμε να τους κάνουμε δικούς μας, ας μην είναι κανενός. Δια της σιωπής.

*** Ο Κώστας Ν. Κωνσταντίνου είναι φιλόλογος στο 3ο Γενικό Λύκειο <http://kostas.konstantinou.com>**